

I ara funciono sobretot amb el sentit de fer les coses. Cada llibre ha de tenir alguna cosa important per ser fet, a part de per guanyar-me les garrofes. Crec que a nosaltres ens han escollit per fer aquesta feina, que ens agrada per alguna cosa... Els il·lustradors de veritat som un mitjà per deixar alguna cosa aquí a la terra. Penso que no gaire gent s'adona d'això, però. Van dibuixant, proven de formar part d'una mena de club amb reconeixement, volen estar a les llistes, es queden en els egos. Jo crec que d'alguna manera la il·lustració és el que se m'ha donat perquè aprengui què he d'aprendre en aquesta vida... que no sé exactament què és, però. Fins i tot donant classes... jo no ho he triat, m'hi he trobat. I m'adono que sóc allà repartint el que he de repartir, la meua experiència. Simplement.

I treballo amb editors que tenen la meua mateixa freqüència (per sort n'hi ha!). Dins la maquinària editorial sempre hi ha algú que té aquesta altra mena de freqüència i em proposa de fer-hi alguna cosa dins. Que funcioni o no, això ja és una altra cosa. I massa vegades no depèn de la qualitat del que has fet.

A mi m'agrada el que faig, i m'agrada fer-ho a la meua manera, connectant amb el nen interior i deixant que sigui ell qui faci el llibre. I amb les casualitats. Com els llibres amb objectes reciclats: no els vaig fer per ecologisme. És la casualitat d'haver encetat un llibre enmig

d'una mudança... El llibre es deia **Medio elefante, medio son piezas**... a casa n'hi havia pertot arreu, començo a escanejar-les... Per què el llibre del lleó està fet amb aquell paper? Doncs només perquè havia de provar el color i el tenia a mà, en un paquet que m'havien enviat i que estava fet un nyap. De cop i volta el desplego per pintar i faig, ah, guaita, ja està! M'encanta que em passin coses així!

I ara provaré de fer el següent llibre sobre en Malco, el meu fill; sobre l'acceptació, i a partir d'un espai de llibertat total dins meu. És l'única cosa important. I si treballant així em quedo sense feina, ja conduiré un taxi, però ho he de fer així. No puc negociar més que amb mi mateix. Vull seure i estar content pel que m'hagi sortit. I si no ha quedat millor, doncs ja està, ho he d'acceptar. Jo no he de demostrar res... només a mi mateix.

També treballa amb en Teo, el fill gran, que juga a rugby. Omple un quadern amb esbossos de l'equip, del joc, del camp. Igual que fa en els seus viatges, o amb la gent gran d'una residència. Potser un dia en sortirà algun conte, de tot plegat, però de moment tampoc això és important. Ell va fent al moment, viu l'experiència i l'absorbeix a les seves llibretes, els angles de papers malgirbats.

Com cada vegada, ens excedim amb el temps. Perdo el tren que tenia previst.

Requadre d'honor

A càrrec del consell de redacció

Premi DEMÀ al diari *Avui* pels 35 anys d'un tractament normalitzat de la literatura infantil i juvenil

Premi SANA COMPETÈNCIA a TV3 per l'emissió de la sèrie *Polseres vermelles* i per la capacitat de captivar el públic Jove.

Els classificats de Faristol

Us convidem a enviar anuncis per paraules al CLUCAT (clijcat@clijcat.cat)

Es necessita protagonista «dessubstanciat» i anodí per suplir aquells personatges torturats, de vida arriscada i truculenta, tan en voga.

Es busca vident per saber on s'amaguen els munts i munts d'autors per a edats intermèdies.

Cal dissenyador no daltònic que conegui tota la gamma cromàtica i que sigui capaç de variar la negror de portada de la literatura juvenil.

